

Міжпарламентський вимір європейської інтеграції України: спільними зусиллями реалізується єдина мета

Переходячи до чергового етапу переговорів із Євросоюзом, Українська держава чимраз інтенсивніше намагається представити європейському політикуму результативність процесів імплементації внутрішніх реформ, спрямованих на наближення країни загалом і соціуму зокрема до вимірів суспільного життя справді європейського ґатунку – усталеного політично, економічно, культурно вже протягом багатьох десятиліть. Планомірне «долання бар'єрів», які сьогодні ще стоять на заваді омріяному членству в ЄС, і створення в цьому контексті будь-яких механізмів інтенсифікації процесу євроінтеграції нашої держави відіграють у її зовнішній політиці чи не найбільш критичну роль, адже налагоджений діалог Україна–ЄС на всіх рівнях якраз і є запорукою вдалої реалізації Києвом його стратегічної мети.

Так, об'єднанню ініціатив заради європейського майбутнього України шляхом посилення міжпарламентського виміру співробітництва присвячено діяльність Парламентського клубу Україна–ЄС, про яку редакція «Віча» попросила розповісти співголови цього депутатського об'єднання, народного депутата України, першого заступника голови Комітету Верховної Ради України з питань європейської інтеграції, голову підкомітету з економічного та секторального співробітництва між Україною та ЄС, а також СOT Володимира ВЕЧЕРКА.

– Володимире Миколайовичу, зважаючи на достатньо стрімкий рух нашої держави в напрямі євроінтеграції, насамперед хотілося б чітко визначити, які нині ключові завдання двосторонньої співпраці між Верховною Радою України та Європейським парламентом у рамках Парламентського клубу Україна–ЄС? Якими є засоби посилення міжпарламентського виміру співробітництва задля інтенсифікації діалогу між Україною та Євросоюзом?

– Слід зазначити, що завдання діяльності Парламентського клубу продиктовані зовнішньополітичними цілями, закріпленими в Україні на законодавчому рівні, зокрема в ініційованому Президентом держави Віктором Януковичем та прийнятому торік Верховною Радою Законі «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики». Відповідно діяльність нашого депутатського об'єднання спрямована на забезпечення інтегрування України до європейського політичного, економічного та правового просторів із метою набуття членства в Євросоюзі. Адже, незважаючи на належність членів клубу до різних політичних сил, ми маємо єдину позицію щодо такої стратегічної мети, як інтеграція України до ЄС.

Щодо засобів інтенсифікації діалогу між Україною та Євросоюзом

нагадаю, що Парламентський клуб Україна–ЄС не є заміником уже наявних міжпарламентських або міжпартійних органів: клуб – так званий дискусійний форум, який збиратиме разом парламентаріїв і представників різних соціальних груп, із залученням представників бізнесу, громадянського суспільства, науковців, митців, молоді з України та ЄС для того, щоб разом знайти найкращий і найприйнятніший шлях до зближення нашої держави з Європою.

– Які ключові питання порядку денного співробітництва України та ЄС Парламентський клуб обрав для подальшого розроблення й імплементації? Як у цьому зв'язку розподілено обов'язки між його учасниками? Наскільки відрізняються діяльність учасників української частини клубу від діяльності їхніх колег із Європарламенту?

– Знову ж таки не можу сказати, що ці питання обиралися: вони скоріше продиктовані часом та умовами сучасного розвитку нашої держави. На сьогодні в порядку денному двостороннього співробітництва України та ЄС можна виокремити три сфери – політичну, економічну та гуманітарну. Кожна з них охоплює чимало питань, проте наразі можна говорити про певну проблематику, що має особливу вагу. У політичному вимірі це питання

змісту Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, в економічному – підписання Угоди про створення зони вільної торгівлі, а в гуманітарному – найактуальнішим залишається діалог про безвізовий режим. Тож основний мавс роботи Парламентського клубу зосереджено саме на цих напрямках.

Питання ж розподілу обов'язків між членами клубу ще відповідним чином не закріплено, адже нині триває процес його інституалізації. Проте очевидно, що перед українською та європейською сторонами стоять дещо відмінні завдання, хоч мета їхньої кооперативної єдина. Це зумовлено тим, що Україна та Євросоюз мають абсолютно різні завдання й функції, котрі вони реалізують як суб'єкти міжнародних відносин.

– Відомо, що восени цього року має відбутися саміт країн Східного партнерства, а у грудні – саміт Україна–ЄС. Чи клуб долучиться до їхньої підготовки?

– Право та обов'язок брати участь у підготовці самітів покладено на інші інституції співробітництва України та ЄС, а також на внутрішні органи нашої держави. Завдання клубу в межах цього процесу полягає у формуванні відповідної політики і в Україні, і всередині Євросоюзу. Для цього планується проведення низки заходів, перший із яких має відбутися вже у вересні поточно-

Парламентський клуб Україна–ЄС створено 24 травня 2011 року за ініціативою депутатів Європейського парламенту Александра Мірського та Богуслава Ліберадські. Нині клуб об'єднує 35 членів Європарламенту (представників трьох його найбільших політичних груп – Європейської народної партії, Партії європейських соціалістів та Альянсу лібералів і демократів) та 33 депутатів Верховної Ради України (членів усіх фракцій, окрім фракції Комуністичної партії).

Основною діяльністю клубу визначено допомогу Україні на її шляху до членства в Євросоюзі, зокрема вирішення питань активізації підтримки запровадження безвізового режиму для України, адаптації її законодавства до законодавства ЄС, підписання угод про асоціацію та створення зони вільної торгівлі з Євросоюзом, здійснення політичних і соціально-економічних реформ в Україні, боротьби з корупцією.

го року. Конференції, форуми, подіумні дискусії заплановано в різних країнах ЄС і у нас, в Україні. Бо ми прагнемо, щоб, окрім Києва, євродепутати побачили й інші міста та регіони нашої держави (Донбас, Крим, Західну Україну), ознайомилися з їхніми перспективами, виробничими потужностями та природними багатствами. Ми справді маємо, що запропонувати Європі, і вона повинна це побачити! Для реалізації цього задуму є достатньо інструментів, а головне – воля й прагнення обох сторін працювати в єдиному напрямі.

– На вашу думку, співробітництво в рамках Парламентського клубу Україна–ЄС може надати додаткового поштовху для зближення України та Євросоюзу?

– Безперечно. Сам факт існування кооперативних прагнень на рівні парламентських установ, що стали основою створення формалізованого об'єднання депутатів різних політичних сил Європи, – уже неабиякий поштовх для зближення України та ЄС. Проте самого наміру об'єднатися недостатньо – потрібно діяти. Та специфіка наших взаємин із Євросоюзом полягає в тому, що більшість кроків робимо саме ми. Сьогодні питання євроінтеграції для України полягає у підвищенні конкурентоспроможності нашої економіки, прозорості держрегулювання, функціонуванні демократичних інститутів. Інакше кажучи, ці потрібні нам реформи є водночас ключем від дверей до ЄС. У цьому

контексті співробітництво в рамках Парламентського клубу Україна–ЄС повинно мати проектну форму. Нині вже розробляються проектні напрями, виокремлюються конкретні проекти, цікаві і для ЄС, і для України.

– Чи сприятиме діяльність клубу імплементації в Україні реформ, необхідних для досягнення відповідності Копенгагенським критеріям членства в ЄС?

– Гадаю, так. Адже клуб об'єднує парламентаріїв – людей, котрі безпосередньо розробляють та ухвалюють закони, що становлять основу державної політики. Варто враховувати й те, що сторона Європарламенту представлена депутатами, котрі, з одного боку, представляють ЄС як міждержавну інституцію, з другого – виступають виразниками позицій своїх країн, які вже є членами Євросоюзу. У цьому контексті важливу роль відіграє їхній досвід імплементації реформ. На даному етапі для нас важливі їхні поради та, певною мірою, їхня оцінка. Адже нині ми йдемо тією дорогою, котру вони вже здолали. Однак ми торуємо цей шлях за інших умов, за інших обставин, тому він багатий в чому відрізняється від єсівського, який, відповідно, не можна застосувати як матрицю. Проте він може бути орієнтиром, що дасть змогу уникнути певних перешкод під час нашого руху до ЄС і вчитися на чужих, а не власних помилках.

– Які заходи в рамках клубу проводитимуться задля успішного завершення розроблення й підписання угод про асоціацію та поглиблену й всеохопну зону вільної торгівлі, лібералізацію візового режиму з ЄС?

– Стосовно візового питання значу, що народні депутати України та члени Європейського парламенту – учасники Парламентського клубу Україна–ЄС уважно стежать за перебігом діалогу з цієї проблематики й уже ухвалили відповідну заяву (від 5 липня 2011 року. – Ред.).

Вільне пересування громадян – одне з головних досягнень європейського інтеграційного проекту. Українці, як і інші європейці, мають користуватися його перевагами. Верховна Рада України схвалила низку важливих законів, які дозволять уже найближчим часом завершити першу фазу реалізації Плану дій з лібералізації візового режиму (схвалений Указом Президента України №494/2011 «Про Національний план з виконання Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України» від 22 квітня 2011 року. – Ред.). Уже ратифіковано всі необхідні міжнародні конвенції, прийнято більшість національних законодавчих актів, здійснено ґрунтовні реформи у сфері управління міграцією та кордонами, захисту

персональних даних. Україна також належно виконує свої зобов'язання відповідно до Угоди про реадмісію осіб (від 18 червня 2007 року. – Ред.). Позитивно оцінюється функціонування режиму малого прикордонного руху між Україною та сусідніми державами – членами ЄС.

Зважаючи на це, учасники Парламентського клубу закликали Європейську комісію та країни – учасниці ЄС до якнайшвидшого початку другої фази виконання Плану дій із візової лібералізації та запровадження безвізового режиму вже найближчим часом, протягом одного-двох років. Ми очікуємо, що Євросоюз візьме це до уваги в процесі діалогу про безвізовий режим із Україною.

Вела розмову Юлія ЦИРФА.

Всесвітній день пошти

Це – одне із щорічних міжнародних свят, започатковане Всесвітнім поштовим союзом (ВПС) 1969 року.

Уперше пропозиція щодо святкування 9 жовтня як Дня ВПС була висловлена на міжнародному рівні ще 1939 року на конгресі ВПС у Буенос-Айресі, оскільки саме цього дня 1874-го було створено цю організацію. Однак рішення тоді не набрало чинності. Лише після схвалення в 1969 році аналогічної пропозиції на XVI Конгресі ВПС у Токіо (Японія) 9 жовтня 1970 року було вперше відзначено День ВПС. На конгресі ВПС у Гамбурзі 1984 року назву свята змінили на Всесвітній день пошти.

Свято ввійшло до системи всесвітніх і міжнародних днів ООН, адже воно покликане сприяти популяризації та розвитку поштового обслуговування в світі. Цього дня в багатьох країнах поштові відділення організовують розширені виставки-продажі поштової продукції, розповсюджуючи спеціальні фірмові конверти, марки, поштові блоки, сувеніри. Протягом Тижня листа (тижня, на який припадає 9 жовтня) поштарі ставлять на конверти особливий, «святковий» штемпель із відповідними написами. Мета Тижня листів – привернення уваги до роботи поштової служби, а також своєрідна PR-акція для поштовиків усього світу.

Ю. Ц.

